

Şahs-ı maneviden nasıl helallik alınır?

Hanım okuyucularımız: “Şahs-ı maneviden helallik almak nasıl olur? Hatadan dönen kardeşimize nasıl davranmamız lazım? Şahs-ı manevimizi incittiniz diye aramıza almalı mı? Helallik aldıktan sonra alalım mı?”

Beni Tekrar Kardeşliğe Alır mısınız?

Mesmuatımıza göre, Ahmet Feyzi ağabey bir ara dindar siyasetçilerle birlikte hareket etmiş.

Fakat bilahare, yolun yol olmadığını fark edip onlardan ayrılarak dönüp şahs-ı maneviye tarziye verdiğini ve mütevazıane, “Beni tekrar kardeşliğe kabul eder misiniz?” dediğini o günleri yaşayan ağabeyler anlatırlar.

Bu bir fazilettir, büyüklüktür, Nur Talebeliğidir. Herkes hata yapar. Nur Talebesi de yapar! Ama Nur Talebesinin hatadan dönüşü bir başka güzeldir. Güzel olmalıdır!

Böyle nedamet, fazilet ve büyüklük gösteren ve tövbe eden bir Nur Talebesi, bu kadirşinas tutumuyla şahs-ı maneviden otomatik olarak helallik de almış demektir. Bir helallik törenine gerek yoktur. Böyle bir kişinin sırlarının ifşa edilmesi, hatalarının deşifre edilmesi doğru da olmaz. Hicap perdesinde hatalarını örtmek gerekir, mahcup etmekten kaçınmak gerekir.

Şahs-ı maneviye karşı “ahmak, taş, kaya, toprak, ağaç, camit, meyyit” olmamız lazım.

Eğer o kardeşimiz taş, camit ve meyyit ise zaten şahs-ı manevi onu atmamıştır.

Eğer taş, camit ve meyyit olamamışsa, yani onun da kendine göre bildikleri ve savundukları varsa, yani “şahs-ı manevi'nin görüşü şöyle, ama benim de kanaatlerim böyle” der ve kendini her fırsatta öne atmaya çalışırsa, o bir şahs-ı vahit olmuştur artık; şahs-ı manevi içinde istese de kalamaz. Özür dilese de kalamaz. Helallik alsa da kalamaz. Rahatsız olur. Belki kendi şahsiyetini öne çıkarmamak şartıyla, en fazla ders dinleyebilir..

Bu Çok Kolay!

Hazret-i Üstad'ın Zübeyir ağabeye dört iş birden verdiği bir gün, Zübeyir ağabey hangisini yapacağını şaşırıyor. Ceylan ağabeye:

“Ceylan kardeş! Ben herhalde Üstadın işini yapamayacağım” diyor. Ceylan da:

“Bu çok kolay! Üstadın işine kafanı karıştırma! Ne demişse onu yap! Gece 2’de dilekçe yazdırır ve ‘götür valiye ver’ derse, götür, valiye ver! “Sabah vereyim” dersin, aklını karıştırmış olursun! Kaybedersin.”

Bediüzzaman'ın, kulunç değneğini böyle bir Zübeyir’e vura vura, “Bu ahmak! Bu taş! Bu kaya! Bu ağaç! Bu toprak! Bu camit! Bu meyyit! Şaban bak! Bu hiç konuşmaz!” dediğini hiç düşündünüz mü?

Demek, şahs-ı manevi karşısında taş, camit, meyyit, ahmak kafa olmamız gerekiyor. Hiç konuşmamamız gerekiyor. Onu bunu hataları nedeniyle yargılamaktan kaçınmamız gerekiyor. Kendimize bakmamız gerekiyor!

Allah Rızası İçin Sus!

Biz çoğu zaman her işe kafamızı karıştırıyoruz ve yanlış ediyoruz. Kolayı zorlaştırıyoruz.

Oysa farklı şeyler düşünüyorsan bile, onları medar-ı niza yapma! Güven şahs-ı maneviye... Kolayı budur: Kafanı karıştırma! Sorumluluğu da, vebali de, yükünü de at şahs-ı maneviye... Yapabileceğini yap, rahat et! Dünyayı sen kurtaramazsın! Sana mahşerde yapabileceklerinden sorulur. Şahs-ı manevinin görüşünden ve duruşundan sana hesap gelmez. Korkma! Öyleyse illa da kendi indî görüşlerinin peşinden gitmek için kendini helak etme! Senin görüşlerin sana göre doğru da olsa, bu şahsî görüşlerin, seni şahs-ı maneviden tecrit edecekse, orada bir dur!

Yok, şahs-ı manevi yanlış düşünüyor dersin, eh sen bilirsin! Bu hıssat-i nefis seni matrud eder!

Ha, görüşlerini tabii ki açıklayacaksın. Tabii ki konuşacaksın! Şahs-ı manevi sana fikrini ne zaman sorarsa, ne zaman seninle meşveret ederse, o zaman dilediğin gibi açıkla!

O zamana kadar ise, Allah rızası için sus!

Öyleyse hatasını bilip susarak şahs-ı manevinin iradesine teslim olan bir kardeşimizi,

bizim de kucaklamamız yiğitlidir. Ama hatasını bilmeyen, zor yola giren ve hiç durmadan kendini savunan birisi için, “Allah selamet versin!” demekten başka ne yapılabilir?

Allah cümlemize istikamet ve sebat nasip etsin. Âmin.

Dipnotlar:

1- Kaygusuz, İbrahim, Zübeyir, Gündüzalp, s. 148, 205, 206, 207